مهاجرانی: ماجرای سؤال جنجالی پروین از حجازی صحت نداشت

کاری کردیم اسپانیایی‌ها ایستاده تشویق‌مان کردند

مصاحبه
ناصر قراگزلو

حشمت مهاجرانی سرمربی پرافتخار تیم ملی ایران است که بعد از کسب عنوان قهرمانی تیم ملی در جام ملت‌های آسیا برای اولین بار تیم ملی ایران را در مسابقات المپیک هدایت کرد. او در جام جهانی هم برای اولین بار در تاریخ فوتبال کشورمان روی نیمکت ایران نشست و سال‌هاست که برای این مردم خاطره ساخته است. شاید این بهترین بهانه باشد برای حرف زدن با حشمت خان. کسی که هنوز هم که هنوز است از او به‌عنوان معمار فوتبال امارات یاد می‌کنند.

به نسبت ادوار مختلفی که تیم ملی ایران در جام جهانی حضور داشته، کدام دوره را راحت‌ترین صعود برای تیم ملی کشورمان به مسابقات جام جهانی می‌دانید؟

در زمان مربیگری من در مجموع ۱۶ تیم از بین تیم‌های مختلف جهان به جام جهانی راه پیدا می‌کردند که از بین تیم‌های قاره آسیا و اقیانوسیه هم یک تیم به جام جهانی راه پیدا می‌کرد که این مسأله کار صعود را برای تیم ملی کشورمان بسیار دشوار می‌کرد. با وجود این تیم ملی ما از سد تمامی حریفان گذشت و فقط دو مساوی مقابل کره جنوبی کسب کرد تا با افتخار بتوانیم برای اولین بار به جام جهانی راه پیدا کنیم. فکر می‌کنم حالا که چند تیم از آسیا به جام جهانی راه پیدا می‌کنند و تعداد تیم‌های شرکت‌کننده هم افزایش پیدا کرده، ما می‌توانیم به نوعی صعود راحتی را در قیاس با دوره‌های قبل داشته باشیم که البته این امر چیزی از تلاش توانایی و زحمت بازیکنان و کادر فنی ما کم نمی‌کند.

بهترین خاطره‌تان از جام جهانی یا بازی‌هایی که برای جام جهانی آماده می‌شدید، کدام است؟

خاطره خوبی که من دارم به تورنمنت رئال باز می‌گردد. وقتی با تیم ملی آرژانتین مساوی کردیم، هواداران فوتبال اسپانیا به احترام بازی زیبای تیم ملی ایران به رسم خودشان ایستاده ما را تشویق کردند و کلاه از سر برداشتند. به هر حال ایران مقابل آرژانتین که چندی بعد از این مسابقه به‌عنوان قهرمانی جام جهانی رسید، موفق به کسب بازی زیبا و نتیجه مساوی شده بود. این مساوی البته انتقاداتی را متوجه تیم ملی آرژانتین و سرمربی وقت این تیم کرد که وقتی از او ایراد گرفتند و به او گفتند فوتبال ایران کجای فوتبال جهان است که مقابل این تیم مساوی گرفته‌اید، در پاسخ حرف جالبی زده بود. او گفته بود ایران در جام جهانی حضور دارد و بعداً متوجه خواهید شد که آنها چه قدرتی و چه جایگاهی دارند.

در مقابل تیم‌های بزرگی در جام جهانی ۱۹۷۸ قرار گرفتیم که اگر ناداوری نبود شاید دست به کارهای بزرگی هم می‌زدیم.

داوری‌ها ما را اذیت کرد چون در بازی هلند قبل از هجده قدم تیم ما خطا رخ داد اما داور آن را پنالتی گرفت یا اینکه در مقابل پرو داور پنالتی‌هایی را گرفت که پنالتی نبود. این مسائل تمام بدشانسی‌های ما نبود چون ما تیمی داشتیم که در بازی‌های تدارکاتی بهترین نمایش‌ها را داشت اما در بازی‌های جام جهانی به حق خودمان نرسیدیم. به‌عنوان مثال در بازی مقابل اسکاتلند با گل به خودی نتیجه بردمان را از دست دادیم و در دقایق آخر هم ابراهیم قاسم‌پور یک بخت مسلم گلزنی را از دست داد که می‌توانست ما را به برد برساند. اسکاتلند تیم بسیار خوبی بود که ما با آنها به نتیجه تساوی رسیدیم. تیمی که بهترین بازیکنان لیگ انگلیس و بازیکنانی مانند کنی دالگلیش یا جردن یا بازیکنان بزرگ مطرح دیگری را در اختیار داشت.

خاطره معروفی هست که می‌گویند در بازی با هلند بازیکنان ایران مدام از هم می‌پرسیدند که چقدر از زمان بازی گذشته است! این خاطره صحت دارد؟

به هیچ وجه این مسأله صحت ندارد. بعد از بازی‌مان با هلند داستان درست کردند که اواسط نیمه اول به‌دلیل فشار حریف، پروین از حجازی پرسیده چقدر از بازی گذشته؟ این قبیل مسائل به هیچ وجه صحت ندارد چه بسا که من اعتقاد دارم اگر در آن بازی بازیکنانی مانند فرکی و صادقی از موقعیت‌های گل خودشان استفاده می‌کردند شاید نتیجه به گونه دیگری رقم می‌خورد و سرنوشت ما چیز دیگری می‌شد. هلند یکی از غول‌های دنیای فوتبال بود و به اتفاق آرژانتین به فینال جام جهانی رسید و در فینال شکست خورد.

در مقابل پرو هم ریسکی بازی کردیم و روش بازی تیم ملی‌مان را هجومی چیده بودید؟

بله روش هجومی چیده بودم چون اگر می‌توانستیم پرو را شکست دهیم چه بسا که می‌توانستیم شانس صعود به دور دوم را هم داشته باشیم. در آن بازی من برخلاف دو بازی دیگرمان از ابتدا حسن روشن که با مصدومیت هم مواجه بود را در زمین قرار دادم اما داور بازی هم با گرفتن پنالتی ناحق اجازه نداد تا به حق خودمان برسیم. با وجود این من از روش تهاجمی در دیدار مقابل تیم ملی پرو ناراحت و پشیمان نیستم و از عملکرد خودم دفاع می‌کنم.

در بین بازیکنان و نسل‌های مختلفی که از کشورمان در جام‌های جهانی بازی کردند، کدام نسل را بهترین می‌دانید؟

همه تیم‌های ملی ما در ادوار مختلف خیلی خوب بودند و از بازیکنان خیلی بزرگی بهره می‌بردند اما من طبیعتاً به‌دلیل کار با تیم ملی زمان خودم آن نسل را بهترین نسل فوتبالمان می‌دانم. هر چند از توانایی بالای تیم ۹۸ و تیم خوبی که کی‌روش با لژیونرهای فراوان در اختیار داشت یا تیم فعلی ایران که لژیونرهای زیادی را در اختیار دارد، نمی‌توان براحتی رد شد و توانایی‌های آنها را انکار کرد.

شما همیشه از مربیان ایرانی به‌شدت دفاع کردید، هنوز هم همین اعتقاد را دارید؟

قطعاً همین طور است. ما با مربی ایرانی در زمان خودم به جام جهانی راه پیدا کردیم ضمن اینکه تیمی که از امارات در جام جهانی ۱۹۹۰ ایتالیا بازی کرد، همه بازیکنان من بودند که توسط کارلوس آلبرتو در تیم ملی بزرگسالان مورد استفاده قرار گرفتند چون من آن نسل فوتبال امارات را ساخته بودم، فدراسیون امارات، من و کارلوس آلبرتو را کاندید کرد که در نهایت کارلوس انتخاب شد. تیمی که من ساخته بودم آن قدر خوب بود که مربی برزیلی نتوانست حتی یک بازیکن از آن جمع را کنار گذاشته و حتی در تیم اصلی تعویض کند که این امر برای من به‌عنوان یک مربی ایرانی موجب افتخار است.

در بین مربیان خارجی که وارد فوتبال ایران شدند کدام مربی را بهترین می‌دانید؟

ایویچ بهترین مربی خارجی بود که وارد فوتبال ایران شد. مربی‌ای که فوتبال را خیلی خوب می‌شناخت و حتی در اروپا هم فردی شناخته شده در دنیای فوتبال به شمار می‌رفت. کاری به مسائلی که پیش آمد و ایویچ را از تیم ملی ایران کنار گذاشتند، ندارم اما به عقیده من ایویچ بهترین مربی خارجی بود که وارد فوتبال ایران شد. سال ۹۸ هم ما بازیکنان خیلی خوبی مانند استیلی، عابدزاده، دایی، باقری و چند بازیکن خوب دیگر داشتیم؛ تیمی که می‌توانست حتی به دور دوم صعود کند.

تیم ملی فعلی چه شاخصه‌هایی دارد که شاید تیم‌های دیگر حاضر در جام جهانی‌مان از آن برخوردار نبودند؟

تیم‌های ما از سال ۱۹۷۸ تا الان هیچ وقت تا این اندازه بازیکن باتجربه و بین‌المللی لژیونر نداشته است. بازیکنانی که هر لحظه می‌توانند نتیجه بازی را عوض کنند. ما مربی خوبی در رأس داریم که در کنار آنها بهترین مربیان ایرانی آقایان باقری و هاشمیان حضور دارند که می‌توانند بهترین نقش را در کمک به مربی تیم داشته باشند. همین تیم می‌تواند راحت‌ترین صعود به جام جهانی را رقم بزند و دقیقاً چند بازی آخر ما حکم بازی‌های تشریفاتی را برای ما ایفا کند. مانند زمانی که خودم سرمربی تیم ملی بودم و دیدار آخر ما با کویت حکم بازی تشریفاتی را داشت.

شرایط حمایت و تیم بیرون از زمین خودتان در آن زمان چگونه بود؟

حتماً جدا از تیم درون زمین تیم خیلی خوبی هم در بیرون زمین حضور داشت. در کنار من همکاران بسیار قوی مانند آقای شرفی بودند. شخصی مانند حسین صدقیانی سرپرست تیم بود؛ فردی که اولین لژیونر ما بود و از اطلاعات خیلی خوبی بهره می‌برد یا فردی مانند فرهاد شریعت که رئیس روابط بین‌الملل آن زمان فدراسیون بود و در رأس آنها آقای دیده‌بان به‌عنوان ریاست فدراسیون. آنها همه جوره از تیم ملی حمایت کردند و نقش بزرگی در موفقیت‌های ما داشتند.

